

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 18C/1/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1112200134
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 09. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Hlistová
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2017:1112200134.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava 1 v konaní pred sudkyňou JUDr. Zuzanou Hlistovou v právnej veci žalobcu: R.. A. V., W.. XX.XX.XXXX, Q. G.. X, XXX XX Bratislava zast. Mgr. Monika Martonová, advokátka, Vajnorská 8/A, 831 04 Bratislava-Nové Mesto, IČO: 35 101 130 proti žalovanej: Slovenská republika zast. Ministerstvo vnútra SR, Pribinova ul.č.2, 812 72 Bratislava o ochranu osobnosti takto

rozhodol:

Súd žalobu z a m i e t a.

Súd p r i z n á v a žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou podanou na tunajšom súde sa žalobca domáhal zaviazania žalovanej k povinnosti uverejniť v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozsudku ospravedlnenie v periodikách Nový čas, Pravda a SME a súčasne požiadať prevádzkovateľa televízneho vysielania Markíza a TA 3 o zverejnenie ospravedlnenia v hlavnej spravodajskej relácii uvedenej stanici a to v nasledovnom znení : "Na základe rozsudku súdu vo veci ochrany osobnosti sa Slovenská republika - Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky ospravedľuje R.. A. V.C., E., za zverejnenie difamujúcich informácií týkajúcich sa jeho príslušnosti k "Zločineckej skupine Piťovci", ktoré boli následne zverejnené vo viacerých médiách Slovenskej republiky (v printovej tlači a v televíznych správach), a to najmä v mesiaci október 2011".

1.1. Oprávnenosť svojho nároku odôvodnil tým, že Žalobca, ako občan Slovenskej republiky je advokátom Slovenskej republiky, zapísaným v zozname advokátov Slovenskej advokátskej komory so sídlom na Vajnorskej ulici 8/A, 831 04 Bratislava. Ako je všeobecne známe, v dňoch 1.10.2011 a nasledujúcich, zverejnili rôzne periodiká Slovenskej republiky a všetky spravodajské televízne stanice Slovenskej republiky (ďalej len médiá) informácie, že polícia Slovenskej republiky zostavila zoznam siedmych skupín s označením "piťovci, takáčovci, sýkorovci, jakšíkovci, defektári, autičkári a zlodeji". Niektoré médiá uverejnili aj kópie uvedených zoznamov. Pri každej osobe uvedenej v zozname, je uvedená aj adresa rodnej číslo, fotografia, vlastníctvo zbraní, zamestnanie, telefónne kontakty, vlastníctvo motorových vozidiel. Niektoré skupiny, a to "piťovci, takáčovci, sýkorovci, jakšíkovci" boli v názve skupiny označené ako "Zločinecká skupina". V iných prípadoch boli skupiny označené podľa záujmu činnosti, napr." Zoznam osôb na úseku MOTO". 10T0". Periodiká konštatovali, že v zoznamoch sú renomovaní advokáti, známi podnikatelia, ako aj bývalí policajti.

1.2. Poskytnutím zoznamov médiám došlo k ich zverejneniu, čo umožnilo periodikám legálnym spôsobom informovať verejnosť o ich obsahu. Konečným dôsledkom bolo nielen zverejnenie zoznamov a ich prístup všetkým zamestnancom periodík, ale aj ich zverejnenie a sprístupnenie všetkým subjektom dochádzajúcim do styku s médiami. Poskytnutie zoznamov médiám, s uvedenými podrobnými identifikačnými údajmi umožňujúcimi nespochybniteľné spoznanie osôb v

zoznamoch uvedených malo za následok, že verejnosť mohla (a vnímala) osoby v zoznamoch uvedené ako osoby patriace do skupín označených

v zoznamoch. Uvedené hodnotenie zaradenia osôb do uvedených skupín sa javilo ako nespochybniteľné po tom, čo orgány policajného zboru (ako je všeobecne známe) priznali, že zoznamy unikli z prostredia policajného zboru, a po tom, čo aj konkretizovali a označili osobu, ktorá únik zoznamov spôsobila a ktorej trestné stíhanie bolo údajne prokurátorom odmietnuté pre nenaplnenie subjektívnej stránky trestného činu na strane policajtky, ktorá zoznamy sprístupnila tretím osobám. Tieto skutkové okolnosti vychádzajú z týchto skutočností:

1/ Meno a priezvisko žalobcu je preukázateľne neoprávnené uvedené v policajnom zozname skupiny pod názvom "Piťovci". Potvrďuje to príspevok denníka Nový čas z 01.10.2011 (str. 1 a 2), z ktorého možno zistiť, že pod poradovým číslom XX napriek zastreniu údajov je text : "A. V.". Autor textu v príspevku uvádza, že pod V. je aj meno podnikateľa, ktorý po Bratislave jazdí na jednom z najdrahších áut na svete. Ide o auto bugatti veyron, ktoré žalobca od roku 2008 používa.

2/ Prvé tzv. zločinecké zoznamy zostavil plk. R. L. v r. XXXX (Denník Nový Čas z XX.XX.XXXX). Policajný prezident a aj minister vnútra to verejne potvrdili, čo bolo publikované. Tzv. druhé zločinecké zoznamy pochádzajú z prostredia polície, v ktorých sa objavilo meno žalobcu (Denník Nový Čas z 05.10.2011, Denník Pravda z 05.11.2011).

3/ Z Televíznych novín Televízie Markíza dňa 03.10.2011 bolo potvrdené, že tzv. druhý policajný zoznam okrem mena a priezviska uvádza rodné číslo zverejnených osôb, evidenčné čísla motorových vozidiel, čísla držaných zbraní, ako aj fotografiu dokladu totožnosti.

4/ Z fotokópie "zoznamov Piťovci", ktoré kolujú medzi redaktormi najčítanejších médií, sa potvrdzuje, že žalobca je uvedený v tomto zozname.

Skutkové okolnosti (difamujúce informácie o žalobcovej príslušnosti k zločineckej skupine "Piťovci" formou rozkladného opatrenia) preukazujú tieto skutočnosti :

1/ Rozhovor R.. W. L. T.. R.. L. (Trend zo dňa 10.08.2011).

Podľa plk. R.. L. "úlohou ÚBOKU (Úradu boja s organizovanou kriminalitou) nie je len stíhať všetkých páchatelov organizovanej kriminality, ale robiť aj rozkladné opatrenia" Plk. R. L. v tomto rozhovore potvrdil, že "používanie rozkladných prostriedkov nie je žiadna rarita. Niečo sa použiť musí". Z ďalších mediálnych rozhovorov T.. R.. L. potvrdil, že je osobne je autorom myšlienky rozkladného opatrenia, rozkladné opatrenie smerovalo na únik utajovaných informácií z policajného prostredia a jeho publikovanie

v médiách, (vykresľovanie osôb na verejnosti ako "zločineckú skupinu"), ďalšou úlohou rozkladného opatrenia (formou rozkazu) bol zoznam ako "pracovná pomôcka" pre policajtov na nižších stupňoch riadenia, konkrétne vo vzťahu k hliadkovej činnosti.

2/ Rozkladné opatrenia používala bývalá Štátna bezpečnosť v ČSFR ako ideologický prostriedok proti disidentským skupinám s cieľom ovplyvňovať verejnú mienku v prospech režimu. Tieto protiprávne aktivity štátneho orgánu boli po novembri 1989 v plnom rozsahu zrušené.

3/ Žalobca vykonáva ako advokát pracovnú činnosť, ktorá nemá protizákonný a utajovaný charakter a nemá nič spoločné s kriminálnym prostredím. Advokátsku prax žalobca vykonáva od roku 2004, nikdy nebol stíhaný ani odsúdený. Riadne platí dane a iné poplatky.

V advokátskej praxi sa žalobca orientuje na občianske a obchodnoprávne veci, nezastupuje prípady z trestnoprávnej oblasti. Skutočnosť, že žalobca zákonným spôsobom nadobudol určité imanie, nemôže mať právnu relevanciu a neodôvodňuje samo o sebe, aby policajným orgánom bol označený za osobu, ktorú treba zaradiť do zločineckej skupiny a ktorá sa musí podrobiť výkonu rozkladného opatrenia. Nepravdivé a arbitrárne (svojevoľné) rozhodnutie policajného orgánu zaradiť žalobcu do rozkladného opatrenia v podobe účelového zoznamu "zločineckej skupiny Piťovci", následná publicita v masmédiách, v značnej miere ohrozili žalobcovu česť a vážnosť u priateľov, klientov a majú negatívny vplyv na jeho rodinné vzťahy.

4/ Zo subjektívnych a objektívnych okolností možno urobiť záver, že zoznam "zločinecká skupina Piťovci" unikol z P-PZ pracovisko ÚBOK išlo o rozkladné opatrenie, ktoré bolo protiprávne namierené proti žalobcovi, P-PZ UBOK nemá zákonnú kompetenciu spracovávať a realizovať tzv. rozkladné opatrenia, (forma kvázi spravodajskej činnosti zameraná na diskreditáciu osôb považovaných za "zločinecké skupiny", bez akéhokoľvek prepojenia, dokonca so zaradením aj advokátov (okrem žalobcu zoznam obsahuje i ďalšie mená advokátov a to R.. S. E. R.. S.), rozkladné opatrenia nie sú v súlade so spisovým poriadkom MV SR, rozkladné opatrenia nie je možné stotožňovať s tvorbou kriminálnych zväzkov, s vymedzením hraníc pre spracovanie osobných údajov podľa zákona o Policajnom zbore č. 171/1993 Z.z. v znení ďalších predpisov ("pre účely trestného konania alebo pri pátraní po osobách -§§ 69 69a) a so skutočnými úlohami ÚBOKu zameraných na odhaľovaciu, operatívnu a dokumentačnú činnosť

proti organizovanému zločinu. Marginálne žalobca poukazuje na to, že médiá publikovali vyjadrenie ministra vnútra o zárokoch proti údajnej skupine "Piťovcov" s tým, že vo vyšetrovacej väzbe je "pätnásť Piťovcov". Už aj táto skutočnosť poukazuje na to, že uverejnenie fotografie a osobných údajov žalobcu s členmi tejto skupiny je v rozpore s účelom spracovania osobných údajov pri plnení úloh Policajného zboru na účely trestného konania. Neoprávnenosť vedenia "zoznamov" ako prostriedku rozkladného opatrenia a za tým účelom nedôvodný zber údajov, porušuje aj ustanovenie článku 19 Ústavy SR (ochrana pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe) a naplňuje znaky viacerých skutkových podstát úmyselných trestných činov. V jednom z uvedených zoznamov (piťovci), s označením "Zločinecká skupina" bol uvedený aj žalobca, a to s fotografiou, ktorej pôvod je z fotografie

z občianskeho preukazu a to aj s uvedením všetkých vyššie uvedených identifikačných údajov (Pozri prílohu žalobného návrhu). Na záveroch o obsahu zoznamov s označením "Zločinecká skupina" nič nemení skutočnosť, že po zverejnení týchto zoznamov funkcionári polície odmietli závery, že ide o zoznamy, ktoré médiá označili ako mafiánske (prezident policajného zboru SR T. R. L.), pretože nie všetky osoby sú na zoznamoch kmeňovými členmi zločineckých skupín, nakoľko v zoznamoch sú uvedené aj osoby, ktoré sa na základe operatívneho rozpracovania záujmových osôb objavili ako kontakty záujmových osôb, napríklad obchodní partneri alebo právni zástupcovia, pričom informačná databáza slúžiaca na dokumentovanie postupov pracovníkov Úradu boja proti organizovanej kriminalite obsahuje vždy aj textovú časť (ktorá, že nebola publikovaná) a zdôvodnenie, prečo sa konkrétna osoba uvádza v takto vytvorenom súbore informácií. Uvedené tvrdenia policajných funkcionárov sú účelové, nič nemeniace na hodnotení obsahu "Zoznamov" (pozri časť dva) za stavu, že označenie "Zločinecká skupina" je označením, uvedenom v dokumentoch policajného zboru rozkladného charakteru. Zavádzajúce tvrdenia sú zrejmé aj z toho, že pri každej osobe uvedenej v zozname sú uvádzané vlastné kontaktné zdroje tejto osoby. Preto tvrdenie, že niektoré osoby uvedené v zozname sú iba kontaktnými osobami rozpracovávaných osôb, nie je pravdivé.

1.3. Podľa § 11 OZ „Fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti ako aj súkromia svojho mena a prejavov osobnej povahy.“ Podľa § 13 ods. 1 OZ "Fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie."

Občiansky zákonník upravuje právo na ochranu osobnosti fyzickej osoby ako právo, ktorého úlohu je v občianskoprávnej oblasti zabezpečiť rešpektovanie osobnosti fyzickej osoby a jej integritu. Zahŕňa pritom jednotlivé dielčie práva špecifikované okrem iného uvedené aj v Listine základných práv a slobôd (čl. 7, 8, 10, 13 a 14 Listiny základných práv a slobôd - zák. č. 23/1991 Z.z. o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolov publikovanom pod č. 209/1992 Zb., ako aj v Ústave Slovenskej republiky (čl. 11 až čl. 54). Vo svojom súhrne jednotlivé dielčie práva tvoria osobnosť fyzickej osoby a jej celkovú psychicko - morálnu integritu osobnosti fyzickej osoby. Samotný Občiansky zákonník obsahuje iba demonštratívny výpočet týchto dielčích práv (§ 11 OZ). Už z demonštratívneho výpočtu v ustanovení § 11 OZ je však zrejmé, že fyzická osoba má okrem iného právo na ochranu občianskej cti a ľudskej dôstojnosti. Ustanovenie § 13 ods. 1 OZ poskytuje fyzickej osobe ochranu osobnosti, a to tým spôsobom, že fyzická osoba sa môže domáhať toho, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov (za predpokladu, že tieto trvajú), ako aj toho, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie. Pre poskytnutie tejto ochrany stačí, že ide o zásah, ktorý je spôsobilý privodiť nepriaznivé následky, a to bez toho, aby tieto nepriaznivé následky skutočne aj nastali (v tomto zmysle pozri napr. vec sp. Zn. 30 Cdo 608/2007, NS ČR).

O neoprávnený zásah ide vždy, ak zásah do osobnosti fyzickej osoby je v rozpore s právnym poriadkom. Iba výnimočne zásah do práv chránených ustanoveniami § 11 OZ nie je spájaný so zodpovednosťou toho, kto do osobnosti fyzickej osoby zasiahol. Je tomu tak len vtedy, ak ide o zásah uskutočnený na základe tzv. zákonnej licencie, teda vtedy, ak právny poriadok zásah výnimočne *expressis verbis* pripúšťa (napr. § 12 ods. 3 OZ) a vtedy, ak skutkové okolnosti tvoriace zásah, sú pravdivé a napokon vtedy, ak dotknutá osoba so zásahom súhlasila. Ak ide o zásah spočívajúci v difamujúcich tvrdeniach, tzv. dôkaz pravdy (povinnosť preukázať pravdivosť difamujúcich skutočností) zaťažuje toho, kto zásah spôsobil. V tomto zmysle pozri napr. rozsudok Najvyššieho súdu ČR vo veci sp. Zn. 30 Co 332/2007. Podľa ustálenej judikatúry, samotný neoprávnený zásah môže byť spôsobený aj právnickou osobou. Je tomu tak vtedy, ak zásah spôsobila osoba plniaca úlohu tejto právnickej osoby, pričom je daný vecný vzťah k plneniu úloh právnickej osoby. V tomto zmysle pozri napr. Rozsudok Najvyššieho súdu ČR vo veci sp. zn. 30 Cdo 1670/2007, rozsudok Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 3 Cdo 84/2011. Za

právnickú osobu sa pre tieto účely považuje aj štát (§ 21 OZ). Z vyššie uvedených dôvodov žalobca žiadal aby súd žalobe v plnom rozsahu vyhovel.

2. Žalovaná sa k žalobe žalobcu písomne vyjadrila na základe podania zo dňa 02.10.2012 v ktorom poukázala na to, že ÚBOK je špecializovaným útvarom Policajného zboru, ktorý bol zriadený za účelom plnenia úloh súvisiacich s odhaľovaním, dokumentovaním, vyšetrovaním trestnej činnosti, pričom sa špecializuje na boj proti najzávažnejšej organizovanej trestnej činnosti, odhaľuje, operatívne rozpracováva a trestno-procesne dokumentuje trestnú činnosť páchanú organizovanými skupinami, zločineckými skupinami a teroristickými skupinami. Na splnenie účelu svojej činnosti tiež vykonáva za využitia spravodajských metód operatívno-pátraciu činnosť, získava, zhromažďuje, vyhodnocuje a analyzuje informácie vzťahujúce sa na odhaľovanie, dokumentovanie, vyšetrovanie a zisťovanie páchatel'ov v jeho pôsobnosti, vykonáva preventívne opatrenia s cieľom obmedziť a eliminovať páchanie trestnej činnosti organizovanými skupinami, zločineckými skupinami a teroristickými skupinami. Rozsah úloh a činností mu vyplýva z Nariadenia prezidenta Policajného zboru č. 16/2008 o organizačnom poriadku Prezídia Policajného zboru v znení neskorších predpisov. Vo svojej činnosti sa ÚBOK riadi aj zákonom č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov (ďalej ako "zákon č. 171/1993 Z. z."), pričom v zmysle ustanovení § 69 a 69a zákona

č. 171/1993 Z. z. spracúva informácie, osobné údaje zhromaždené pri plnení úloh Policajného zboru. Na základe Rozkazu riaditeľa úradu č. 40/2009 v znení rozkazu riaditeľa úradu

č. 129/2009 a rozkazu riaditeľa úradu č. 61/2011 za účelom zabezpečenia spracovania odhadu hrozieb organizovaného zločinu, strategických analýz vzťahujúcich sa na rôzne aspekty organizovaného zločinu, ako aj na harmonizáciu výkonu operatívno-pátracej činnosti

v pôsobnosti úradu boli zhromažďované informácie o osobách a firmách, ktoré sú

v operatívnom záujme jednotlivých organizačných útvarov ÚBOKU, pričom takto získané informácie slúžia operatívnym pracovníkom a vyšetrovateľom ÚBOKU ako pomôcka pri preverovaní, odhaľovaní, dokumentovaní a úspešnom vyšetrovaní trestnej činnosti. Zhromaždené informácie vytvárajú určitý systém informácií, ktorý sa stále aktualizuje

a spracúva do rôznych súborov. Do systému sú osoby zaraďované a taktiež zo systému vyradované na základe operatívnych zistení alebo na základe zistení počas vyšetrovania, ÚBOK následne s informáciami pracuje a pri spracovaní ich triedi tak, aby získané informácie bolo možné čo najefektívnejšie využiť.

2.1. Dňa 04.10.2011 bolo uznesením vyšetrovateľa vydaným pod ČVS: SKIS-391/IS-I V- 2011 podľa § 199 ods. 1, ods. 2 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok (ďalej ako "TP") začaté trestné stíhanie vo veci prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon (ďalej ako "TZ") v súbehu s prečinom neoprávneného nakladania s osobnými údajmi podľa § 374 ods. 1 písm. b) TZ týkajúcej sa neoprávneného poskytnutia zoznamov zločineckých skupín neznámej osobe, prostredníctvom ktorej ju získala televízia Markíza, ktorá časť zverejnila v reportáži odvysielanej

v Televíznych novinách.

2.2. Dňa 10.10.2011 bolo uznesením vydaným vyšetrovateľom pod ČVS: SKIS-363/IS-2- V-2011 podľa § 206 ods. 1 TP vznesené obvinenie voči príslušníčke Policajného zboru za prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, pričom uznesením prokurátorky Krajskej prokuratúry Bratislava zo dňa 27.10.2011 č. k. 2K.

v 28/11-15 podľa § 194 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku bolo vyššie uvedené rozhodnutie vyšetrovateľa zrušené, nakoľko vznesené obvinenie voči príslušníčke Policajného zboru bolo nezákonné. V priebehu vyšetrovania nebolo preukázané, že by pôvodne obvinená príslušníčka Policajného zboru bola zodpovedná za únik zoznamov smerom k masovokomunikačným prostriedkom. Rovnako nebolo preukázané, že by za únik bola zodpovedná iná konkrétna osoba v služobnom alebo v inom obdobnom pomere k Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky. Po vykonaní všetkých dostupných procesných úkonov vyšetrovateľ uznesením zo dňa 22.02.2012 vydaným pod ČVS: SKIS-363/IS-2- V-2011 podľa § 228 ods. 1 TP trestné stíhanie prerušil, nakoľko z doteraz dostupných a vykonaných dôkazov sa nepodarilo zistiť skutočnosti oprávňujúce vykonať trestné stíhanie voči určitej osobe.

2.3. Podľa § 3 zákona č. 167/2008 Z. z. o periodickej tlači a agentúrnom spravodajstve

a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej ako "zákon č. 167/2008 Z. z.") "orgány verejnej moci, nimi zriadené rozpočtové organizácie a príspevkové organizácie a právnické osoby zriadené zákonom sú povinné na základe rovnosti poskytovať vydavateľovi periodickej tlače a tlačovej agentúre informácie o svojej činnosti na pravdivé, včasné a všestranné informovanie verejnosti; tým nie sú dotknuté ustanovenia podľa osobitného predpisu. " Poskytovanie informácií hromadným informačným

prostriedkom zo strany Ministerstva vnútra Slovenskej republiky upravuje Nariadenie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky

č. 38/2004 o poskytovaní informácií hromadným informačným prostriedkom (ďalej ako "Nariadenie č. 38/2004").

Podľa Čl. 2 ods. 1 Nariadenia č. 38/2004 "informácie hromadným informačným prostriedkom poskytujú oprávnené osoby, ktorými sú:

a) minister vnútra Slovenskej republiky (ďalej ako "minister"),

b) štátny tajomník,

c) hovorca ministra, riaditeľ komunikačného odboru kancelárie ministra vnútra Slovenskej republiky (ďalej ako "komunikačný odbor"),

d) prezident Policajného zboru, prvý viceprezident Policajného zboru, viceprezident Policajného zboru,

e) riaditelia krajských riaditeľstiev Policajného zboru a ich zástupcovia,

f) riaditelia okresných riaditeľstiev Policajného zboru a ich zástupcovia,

g) hovorca Prezídia Policajného zboru a jeho zástupcovia, hovorcovia krajských riaditeľstiev Policajného zboru a ich zástupcovia,

h) vyšetrovatelia Policajného zboru a policajné orgány,

i) riaditeľ úradu pre ochranu ústavných činiteľov a diplomatických misí ministerstva a jeho zástupca,

j) prezident Hasičského a záchranného zboru a viceprezident Hasičského a záchranného zboru, hovorca Prezídia Hasičského a záchranného zboru a nimi poverené osoby,

k) rektor Akadémie Policajného zboru v Bratislave,

l) zamestnanci komunikačného odboru poverení oprávnenými osobami podľa písmena c)."

Poskytovanie informácií ohľadne útvarov Policajného zboru upravuje Nariadenie prezidenta Policajného zboru č. 27/2009 o realizácii Komunikačnej stratégie Policajného zboru (ďalej ako "Nariadenie č. 27/2009").

Podľa Čl. 2 písm. a) Nariadenia č. 27/2009 "osobou oprávnenou poskytovať informácie je prezident Policajného zboru."

Podľa Čl. 4 ods. 1 Nariadenia č. 27/2009 "prezident Policajného zboru poskytuje akékoľvek informácie súvisiace s Policajným zborom, bez nutnosti dodržiavania ďalších podmienok,

s výnimkou upovedomenia riaditeľa odboru komunikácie a prevencie o poskytnutí informácií."

Podľa Čl. 4 ods. 2 Nariadenia č. 27/2009 "prezident Policajného zboru ako najvyšší predstaviteľ Policajného zboru poskytuje konečnú informáciu za Policajný zbor najmä pri zložitých a verejnou sledovaných udalostiach."

Podľa Čl. 4 ods. 3 Nariadenia č. 27/2009 "prezident Policajného zboru o poskytnutí informácií upovedomí riaditeľa odboru komunikácie a prevencie Prezídia Policajného zboru, najmä z dôvodu zabránenia poskytovania rôznych informácií o zhodnej udalosti."

Podľa Čl. 4 ods. 4 Nariadenia č. 27/2009 "prezident Policajného zboru môže poveriť informovaním verejnosti a médií ktoréhokoľvek príslušníka Policajného zboru, ktorý je následne povinný dodržať odsek 3."

Prezident Policajného zboru je oprávnený informovať médiá písomne, ako aj osobne ústnym podaním. V súvislosti s témou masovokomunikačnými prostriedkami nazvanou "mafínske zoznamy" odbor komunikácie a prevencie Prezídia Policajného zboru dňa 30.09.2011 poskytol redaktorovi denníka Nový čas písomné stanovisko vtedajšieho prezidenta Policajného zboru T. R. R. L., cit.: "V Policajnom zbore nebol vydaný interný pokyn ani rozkaz k tvorbe takzvaných mafínskych zoznamov zoradených podľa príslušnosti k určitej zločineckej skupine. Policajný zbor tvorí registráciu záujmových osôb v inej forme a v inej štruktúre, ktorá je nevyhnutná na plnenie služobných úloh jednotlivých súčastí Policajného zboru. Dňa 04.10.2012 po konzultácii s vtedajším prezidentom Policajného zboru T. R. R. L. zaslal písomne redaktorovi denníka Pravda odpovede na položené otázky, z ktorých vyplýva, že sa preveruje únik informácií, že zverejnenie zoznamov má smerovať k diskreditácii polície. Zároveň bola objasnená aj otázka na verejnosť uniknutých zoznamov z roku 2005, dňa 5.10.2012 bolo pre mediálny okruh písomne poskytnuté stanovisko vtedajšieho prezidenta Policajného zboru T. R. R. L., z ktorého vyplýva, že v medializovaných zoznamoch sa objavili ako kontakty záujmových osôb, napríklad obchodní partneri alebo právni zástupcovia, pričom, cit.: "Tieto osoby nie sú predmetom operatívneho rozpracovania, sú evidované len ako osoby, ktoré prišli do styku so záujmovými osobami bez ohľadu na to, či bola potvrdená vedomosť týchto osôb o tom, že sa stýka s osobou, ktorá je záujmovou z policajného hľadiska. Kategoricky odmietame názov týchto zoznamov ako mafínske zoznamy. Pretože nie každá osoba zo zoznamu je považovaná políciou za záujmovú osobu, a už vôbec nie za člena zločineckej štruktúry. Informačná databáza slúžiaca na dokumentovanie postupov pracovníkov ÚBOK obsahuje vždy aj textovú časť a zdôvodnenie, prečo sa konkrétna osoba uvádza v takto vytvorenom súbore

informácii. Nejedná sa teda o cieleňú analýzu zločineckej štruktúry vypracovanú s úmyslom poznať aktuálny stav jednotlivých zločineckých skupín.

S týmto úmyslom neboli na UBOK vypracované žiadne zoznamy s cieľom dokladovať alebo informovať o štruktúre zločineckých skupín.", dňa 06.10.2012 boli písomne zaslané odpovede redaktorky denníka Pravda, z ktorých vyplýva, že v súvislosti s únikom koná inšpekcia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, dňa 07.10.2012 boli písomne zaslané odpovede redaktorky denníka Pravda, z ktorých vyplýva, že o výsledkoch vyšetrovania bude verejnosť informovaná, dňa 07.11.2011 boli redaktorky Nového času, ako aj redaktorovi televízie Markíza písomne zaslané odpovede vtedajšieho prezidenta Policajného zboru T. R. R. L. v súvislosti so zoznamami z roku 2005, dňa 08.11.2011 boli redaktorovi televízie Markíza písomne zaslané odpovede na jeho v súvislosti so zoznamami z roku 2005. Iné oficiálne písomné stanoviská zo strany vtedajšieho prezidenta Policajného zboru resp. ním povereného príslušníka v súvislosti s predmetnou témou poskytnuté neboli. Písomné stanovisko redaktorovi SME k téme zoznamov poskytnuté nebolo. Citované vyjadrenia prezidenta Policajného zboru v článku denníka Nový čas publikovaného 08.10.2011 sú zhodné s vyjadrením textu písomného stanoviska prezidenta Policajného zboru, ktoré odbor komunikácie a prevencie zaslal na celý mediálny okruh dňa 05.10.2011. Policajného zboru, ktoré odbor komunikácie a prevencie zaslal na celý mediálny okruh dňa 05.10.2011. Podobne sú citované vyjadrenia prezidenta Policajného zboru zhodné s jeho písomným stanoviskom zo dňa 05.10.2011 aj v denníku Pravda, v článku publikovanom dňa 06.10.2011. Časť necitovaných vyjadrení, ktoré redaktorka v článku uvádza je aj obsahom písomných odpovedí redaktorovi denníku Pravda zo dňa 04.10.2011. Ostatné uvedené vyjadrenia mimo citácie nie sú obsahom písomného stanoviska zaslaného redaktorovi.

2.4. Podľa § 11 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník "fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia. svojho mena a prejavov osobnej povahy. "

Podľa § 13 ods. 1 OZ "fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadostučinenie. "

"Pod "neoprávneným zásahom" treba rozumieť také zasahovanie, ktoré nemá základ v zákonnej úprave, nesleduje ustanovený cieľ, nedbá na podstatu a zmysel obmedzovaného práva a slobody alebo nie je nevyhnutným a primeraným opatrením na dosiahnutie ustanoveného cieľa. Výsledok posúdenia vzťahu primeranosti medzi namietaným zásahom a sledovanými legitímnymi cieľmi bude závisieť od zistenia, či zásah spočíval v relevantných a dostatočných dôvodoch." (I. ÚS 13/2000. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu, Slovenskej republiky 2001, s. 273). Z vyššie uvedených skutočností jednoznačne vyplýva, že zo strany žalovaného nedošlo k neoprávnenému zásahu uvádzaným žalobcom v jeho žalobe. Žalobcom namietaný neoprávnený zásah zo strany žalovaného je len v rovine jeho tvrdení bez toho, aby bol relevantnými dôkazmi preukázaný. Zo strany žalovaného nikdy nedošlo k zverejneniu nejakých zoznamov a ani nikdy nebolo zámerom žalovaného zverejňovanie informácií z ÚBOKU. Predmetnú skutočnosť preukazuje uznesenie o prerušení trestného stíhania vo veci prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) TZ v súbehu s prečinom neoprávneného nakladania s osobnými údajmi podľa § 374 ods. 1 písm. b) TZ týkajúcej sa neoprávneného poskytnutia zoznamov zločineckých skupín neznámej osobe, prostredníctvom ktorej ju získala televízia Markíza, ktorá časť zverejnila v reportáži odvysielanej v Televíznych novinách, zo dňa 22.02.2012, v odôvodnení ktorého sa uvádza, že z doteraz dostupných a vykonaných dôkazov sa nepodarilo zistiť skutočnosť oprávňujúce vykonať trestné stíhanie voči určitej osobe, z čoho jednoznačne vyplýva záver, že nie je doteraz preukázané, že by k poskytnutiu "zoznamov" médiám došlo zo strany žalovanej resp. príslušníka Policajného zboru, či zamestnanca v štátnozamestnaneckom resp. v inom pomere k Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky. V Policajnom zbore nikdy nebol vydaný interný pokyn ani rozkaz k tvorbe takzvaných mafiánskych zoznamov zoradených podľa príslušnosti k určitej zločineckej skupine. Policajný zbor tvorí registráciu záujmových osôb v inej forme a v inej štruktúre, ktorá je nevyhnutná na plnenie služobných úloh jednotlivých súčastí Policajného zboru v súlade s právnymi poriadkom Slovenskej republiky. ÚBOK nikdy žiadne rozkladné opatrenia, ako to žalobca vo svojej žalobe uvádza nepripravoval a ani nevykonával. Pokiaľ sa žalobca odvoláva na článok Nového času zo dňa 01.10.2012, žalovaný si dovoľuje poukázať, že citované vyjadrenia vtedajšieho prezidenta Policajného zboru T. R. R. L. neboli uvedené v žiadnom z oficiálne písomne poskytnutých vyjadrení vtedajšieho prezidenta Policajného zboru T. R. R. L., navyše predmetné vyjadrenie sa týkalo zoznamov z roku 2005 a nie zoznamov, ktoré médiá uviedli ako tzv. "mariánske zoznamy." S poukazom na tieto skutočnosti žalovaná žiadala žalobu zamietnuť.

3. V nadväznosti na uznesenie Okresného súdu Bratislava 1 č.k. 18C 1/2012-346 žalobca podaním zo dňa 03.11.2014 upravil petit žaloby a žiadal aby súd jeho návrh na zmenu žaloby pripustil. Uznesením vyhláseným na pojednávaní dňa 11.12.2014 bola pripustená v súlade s návrhom žalobcu zmena žaloby v nasledovnom znení:

"Žalovaný je povinný v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku 1. vydať Žalobcovi príspis nasledovného znenia: Ospravedlnenie. Na základe rozsudku Okresného súdu Bratislava I, spis. zn.: 18C/1/2012 vo veci ochrany osobnosti sa Slovenská republika - Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky ospravedlňuje R. A. V.C., advokátovi, za zverejnenie difamujúcich informácií, týkajúcich sa jeho príslušnosti k zločineckej skupine, ktoré boli následne publikované aj v nasledovných médiách (v printových a elektronických) Slovenskej republiky, a to:

- v printovom vydaní denníka Nový čas dňa 01.10.2011 v rubrike TÉMA DŇA na strane 2
- na portáli cas.sk dňa 01.10.2011 <http://krimi.cas.sk/clanok/207562/na-mafianskych-zoznamoch-je-321-mien-aj-vplyvni-podnikatelia.html>
- na portáli cas.sk dňa 05.10.2011 - <http://tivi.cas.sk/video/1033506/mafianske-zoznamy-aj-s-fotografiami-sest-skupin-a-styrisko-mien.html>
- na portáli cas.sk dňa 08.10.2011 <http://www.cas.sk/galeria/260576/advokati-o-obhajcoch-zoznamov-mafie-skandalfoto=2> v článku Na mafiánskych zoznamoch, teda zoznamoch záujmových osôb, sa objavili aj mená advokátov. Medzi viac ako štyristo menami figurujú piati.
- na portáli cas.sk dňa 10.10.2011 -<http://tivi.cas.sk/video/1040459/ministerstvo-za-unikom-mafianskych-zoznamov-je-policajtka.html>
- v internetovom magazíne o médiách dňa 03.10.2011 <http://www.mediaty.com/2011/10/03/nove-mafianske-zoznamy-znova-unikli>
- vo vysielaní Televízie Markíza v relácii Televízne noviny dňa 03.10.2011 o 19.00h,
- vo vysielaní Televízie TA3 v relácii Hlavné správy dňa 03.10.2011 o 19.30h.

V lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku, je žalovaný povinný požiadať vydavateľa periodika Nový čas, Pravda a SME o zverejnenie ospravedlnenia uvedeného v bode 1. tohto výroku, a to na prvej strane periodika, a to na náklady žalobcu.

V lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku, je žalovaný povinný požiadať prevádzkovateľa televízneho vysielania TA 3, Gagarinova 12, 820 15 Bratislava, o zverejnenie ospravedlnenia uvedeného v bode 1. tohto výroku, a to v hlavnej spravodajskej relácii uvedenej stanice, a to na náklady žalobcu.

V prípade, ak ospravedlnenie v zmysle bodu 2. a 3. nebude zverejnené tam uvedeným spôsobom ani v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku, je žalovaný povinný trpieť zverejnenie ospravedlnenia uvedeného v bode 1. spôsobom uvedeným v bode 2. a 3, a to na náklady žalovaného.

Žalovaný je povinný do troch dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania a to na účet advokáta."

4. Na pojednávaní konanom dňa 11.12.2014 bola zo strany žalovanej vznesená námietka nedostatku pasívnej vecnej legitímácie. Žalovaná vznesenú námietku odôvodnila tým, že otázka pasívnej legitímácie vo veciach ochrany osobnosti je v súdnej praxi ustálená v tom smere, že nie je možné fyzickú osobu stotožňovať so štátnym orgánom, ktorého úlohou je uskutočňovanie funkcie na základe Ústavy, v jej medziach, v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanovuje zákon. Ide totiž o celkom rozdielne subjekty, ktoré majú zásadne iné práva

a povinnosti. Majú inak právne konštruovanú zodpovednosť, či právne prostriedky opravy. Do osobnostných práv fyzickej osoby môže zasiahnuť konkrétny štátny orgán, nie však Slovenská republika ako štát. Zodpovednosť štátu by prichádzala do úvahy jedine na základe zákona 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Slovenská republika zast. MV SR označená v žalobe ako žalovaný uvádza, že nie je v tejto veci pasívne legitimovaná s odôvodnením, že zodpovednosť štátu pripadá do úvahy len

v určitých špecifických prípadoch, nie však vo veciach ochrany osobnosti podľa občianskeho zákonníka, kedy štát je v hmotnoprávnom vzťahu voči žalobcovi. Postavenie žalovaného Ministerstva vnútra SR si nemožno zamieňať s postavením štátu v iných veciach, v ktorých vystupuje ako subjekt štát v rozsahu pôsobnosti ustanovenej osobnostnými predpismi. Od správneho rozlíšenia predmetu konania závisí aj vecná legitímácia zodpovedného subjektu. Žalovaný nemá podľa hmotného práva tie povinnosti, ktorých splnenia sa voči nemu domáha žalobca. Toto naše tvrdenie opierame o názory viacerých súdov, napr. KS v Bratislave č.k. 9Co 307/2007 - 182 z 4/12/2008, tak isto KS v Košiciach č.k. ITo /201/2007 - 219 z 28/10/2008 tak isto aj v týchto prípadoch žalobe podanej voči štátu nebolo možné vyhovieť. Podľa ust. § 90 OSP sú účastníci konania žalobca a žalovaný čiže musia disponovať vecnou legitímáciou, čo sa rozumie podľa hmotného práva, že účastník konania je nositeľom práv

a povinností. Nedostatok pasívnej legitímácie znamená, že niekto tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, ale ním nie je. Určenie správneho subjektu, ktorý v danom prípade je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti hľadiska určenia vecnej legitímácie pasívnej na strane žalovaného je povinnosťou žalobcu. Na základe uvedeného žalovaný Slovenská republika v zastúpení MV SR namieta pasívnu vecnú legitímáciu v predmetnom spore. Uvedenú námietku žalovaná opätovne vznesla v písomnom podaní zo dňa 11.12.2014.

4.1. Na pojednávaní konanom dňa 29.05.2015 žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu, s poukazom na vznesenú námietku nedostatku pasívnej vecnej legitímácie, na základe poučenia súdu "opravil" označenie žalovanej na Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky a to bez toho, aby vo veci bol zo strany žalobcu prednesený návrh na zmenu subjektu na strane žalovanej a následne zo strany súdu bolo vydané zodpovedajúce rozhodnutie - uznesenie podľa § 92 ods.4 O.s.p. ktorým by súd pripustil aby žalovaná

z konania vystúpila a na jej miesto pristúpil iný subjekt.

4.2. Na pojednávaní konanom dňa 20.10.2016 bolo zo strany súdu konštatované, že k právne relevantnej zmene subjektu na strane žalovanej na základe úpravy žaloby vykonanej žalobcom na pojednávaní dňa 29.05.2015 nemohlo dôjsť z dôvodu, že štát a ústredný orgán štátu Ministerstvo vnútra SR sú dva rozdielne samostatné právne subjekty, nejedná sa

o prípad odstránenia nesprávností označenia alebo opravy zrejmej nesprávnosti označenia žalovaného subjektu a preto v súlade s ustanoveniami § 92 ods.4) OSP nebolo možné dosiahnuť zmenu žalovaného subjektu zo štátu Slovenská republika na Ministerstvo vnútra SR iba formou opravy jeho označenia a to ani za predpokladu, že takýto postup právny zástupca žalobcu zvolil na základe poučenia súdu. Z obsahu zápisnice z pojednávania zo dňa 29.05.2015 (zvukový záznam nebol vyhotovený) nie je možné zistiť akým spôsobom,

v akom rozsahu a v akej súvislosti bolo poučenie súdu ohľadom procesného postupu pri zámene účastníka konania dané. I napriek tomu súd je toho názoru, že pokiaľ je účastník konania, v súčasnosti sporová strana, zastúpený v konaní právnym zástupcom - advokátom, ktorý má kvalifikované právne vzdelanie, jednak súd nebol a nie je povinný procesné poučenie takto zastúpenému subjektu poskytovať a taktiež ak k poskytnutiu poučenia zo strany súdu v oblasti procesných práv a povinností dôjde je na úvahe a rozhodnutí advokáta do akej miery ho bude rešpektovať a sa ním riadiť.

4.3. Na základe právneho názoru súdu ohľadom zámeny subjektu na strane žalovanej žalobca podaním zo dňa 30.11.2016 doplnil odôvodnenie žaloby s poukazom na zodpovednosť štátu za neoprávnený zásah do jeho osobnostnej integrity. Vo svojom písomnom vyjadrení uviedol, že vidí zodpovednosť žalovanej za zásah do osobnostnej integrity žalobcu v tom, že ústavnou a zákonnou právnou úpravou nezabezpečila ochranu osobnostnej integrity žalobcu, keď umožnila prijatie a účinnosť právnych predpisov, ktoré neboli schopné zabezpečiť žalobcovi práva, ktoré žalobcovi garantuje Dohovor o ochrane ľudských práv a slobôd, na čo je Slovenská republika povinná. Napríklad Európsky súd pre ľudské práva považoval za porušenie práva na súkromie zaradenie sťažovateľa do databázy potenciálnych extrémistov (rozhodnutie ESLP vo veci Shimovolos proti Rusku z 21.06.2011), kedy k zaradeniu do takéhoto zoznamu došlo na základe neverejného nariadenia ministra. K obdobnému konaniu došlo aj v tomto prípade, keď rôzne štátne orgány Žalovaného konali na základe tzv. rozkazu Prezidenta Policajného zboru SR, ktorý nebol nikde zverejnený, ako to vyplýva aj z výsluchu svedka pána PACKU. Európsky súd pre ľudské práva vo svojej konštantnej judikatúre vychádza z toho, že zásah do práva na súkromie (čl. 8 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd) je už samotné uschovávanie osobných údajov o súkromnej osobe, pričom prípadné neumožnenie dotknutej osoby sporovať tieto údaje je potrebné považovať za samostatný zásah (napr. Rozhodnutie Amann proti Švajčiarsku, rozsudok veľkého senátu zo dňa 16.02.2000). Európsky súd pre ľudské práva pritom akcentuje zásadu legality a zásadu proporcionality, pričom nemenej významné sú aj procedurálne záväzky, ktorý je Slovenská republika ako žalovaná povinná zabezpečiť na ochranu práv Žalobcu pred svojvoľou zo strany štátnych orgánov. Inými slovami povedané, zásada legality predpokladá, že k obmedzeniu práva na súkromie dôjde na základe kvalitného zákona.

4.4. Žalobca má zato, že existujúca právna úprava oprávňujúca jednotlivé policajného zložky spracúvať informácie a osobné údaje zhromaždené pri plnení úloh Policajného zboru vrátane informácií a osobných údajov poskytnutých zo zahraničia v rozsahu nevyhnutnom na ich plnenie nie je dostatočne kvalitná. Pri vedení inkriminovaného zoznamu nie je zachovaný ani princíp proporcionality požadujúci, aby medzi použitými prostriedkami a sledovaným cieľom bol zachovaný vzťah primeranosti. V dotknutých právnych predpisoch, na ktoré vo svojom prednese, ako aj vo svojich písomných podaniach poukazuje Žalovaný, mali byť zakotvené aj práva Žalobcu, t.j. mal byť oboznámený, že bol zaradený do inkriminovaného tzv.

mafíanskeho zoznamu "piťovci". ako i s povinnosťami z neho vyplývajúcimi. Žalobca ďalej mal zákonom garantovanú mať možnosť požiadať o výmaz z inkriminovaného zoznamu.

4.5. ESĽP napr. považoval za proporcionálne zaradenie do novozriadeného automatizovaného registra páchatel'ov sexuálnych trestných činov v prípade Bouchacourt proti Francúzsku (rozsudok zo dňa 17.02.2009, číslo: 5335/ 06), a to z dôvodu, že dotknutá osoba bola oboznámená so zaradením do takéhoto zoznamu, ako i s povinnosťami z neho vyplývajúcimi, dotknutá osoba mala možnosť požiadať o výmaz z takéhoto zoznamu, zákonom bol stanovený okruh osôb, ktoré mali prístup k takémuto zoznamu a ktorí mali zákonnú povinnosť mlčanlivosti.

Dispozícia údajmi o žalobcovi podlieha ochrane dohovorom aj ústavou. Dohovor ju zaručuje v rámci práva na súkromný a rodinný život priznaného čl. 8. Ústava chráni "osobné údaje"

v čl. 22 ods. 1 a "údaje o svojej osobe" v čl. 19 ods. 3. Účelom takto zaručenej ochrany je ochrana Žalobcu pred odhalením jeho totožnosti, ako aj pred zhromažďovaním údajov o známej (identifikovanej) osobe, ktoré môžu negatívne ovplyvniť právne postavenie osoby, ktorej sa údaje týkajú.

V case-law ESĽP sa zdôrazňuje ochrana údajov pred orgánmi verejnej moci. "Samozrejmom" súčasťou činnosti masmédií sa stalo zhromažďovanie údajov o osobách verejného záujmu, ba aj mnohých iných informácií pre prípadné použitie. "Samozrejmom" súčasťou podnikania je zhromažďovanie údajov o zákazníkoch a krížová výmena nadobudnutých informácií

s mnohými inými podnikateľmi. Európsky súd pre ľudské práva v súvislosti s ochranou práva na súkromie vyslovil, že dohovorom sa zaručuje ochrana tohto práva nielen vo verejnej sfére, ale aj v súkromnej sfére a že poskytnutie ochrany sa zaručuje pozitívnym záväzkom štátu, teda Slovenskej republiky. Aj keď na prvý pohľad účel ochrany osobných údajov by mal smerovať voči orgánom verejnej moci, zdanie klame. Aj zhromažďovanie a rozširovanie údajov o Žalobcovi subjektmi súkromného práva podlieha ochrane čl. 8 dohovoru a môže byť jeho porušením.

Podľa case-law ESĽP k čl. 8 dohovoru osobnými údajmi sú údaje o identifikovanej osobe a údaje, podľa ktorých osobu možno identifikovať. Ochrana údajov o osobe sa vzťahuje na ochranu konkrétnych osôb v konkrétnych vzťahoch. Ak zo zhromaždených údajov nemožno identifikovať konkrétnu osobu, údaje nepodliehajú ústavnej ochrane. Pri zákonných požiadavkách vyplývajúcich z ústavou predvídaného obmedzenia základného práva na ochranu pred nezasahovaním do súkromného a rodinného života treba rozlišovať medzi osobnými údajmi, ktoré sa vyžadujú a spracúvajú v individualizovanej, neanonymnej forme,

a medzi údajmi, ktoré sú určené na štatistické účely. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že nielen zhromažďovanie a uchovávanie údajov týkajúcich sa "súkromného života" jednotlivca patrí do sféry pôsobnosti čl.8 dohovoru, ale aj údaje verejnej povahy sa môžu týkať súkromného života, keď sa systematicky zhromažďujú a zaznamenávajú do registrov vedených štátom (napr. rozsudky vo veciach Leander v. Švédsko z 26. marca 1987).

4.6. Zosúladenie úpravy čl. 22 s čl. 19 ods. 3 ústavy s medzinárodným štandardom ochrany práva na súkromie, ale aj so zdravým rozumom predpokladá upustenie od separácie výkladu čl. 22 a čl. 19 ods. 3 a jeho nahradenie výkladom vychádzajúcim z tézy, že čl. 16 ods. 1, čl. 19, čl. 21 a čl.22 sa chránia hodnoty súkromnej povahy v jedinom a jednotnom systéme vytvorenom podľa požiadavky kompatibility s ochranou ľudského práva na súkromie. Právny význam pre rozlíšenie pojmov "údaje o osobe" od "údajov o osobe" sotva existuje. Pojem "údaje o osobe" použitý v čl. 19 ods. 3 ústavy možno interpretovať ako synonymum k pojmu "osobné údaje" použitému v čl. 22 ods. 1 ústavy. Ustanovením čl. 19 ods. 3 sa určuje správanie, pred ktorým sa zaručuje ústavná ochrana predmetu ochrany uvedenému v čl. 22 ods. 1. Článok 22 ods. 1 Ústavy sa musí interpretovať a aplikovať v spojení s čl. 19 ods. 3 ústavy. "Obsahom základného práva tria ochranu osobných údajov je ochrana jednotlivca spočívajúca v zásadnej neprípustnosti získavania, uchovávaní, používania alebo ďalšieho spracovania údajov týkajúcich sa súkromnej sféry jeho života. Takto poňatá ochrana je nevyhnutným predpokladom na možnosť jednotlivca rozhodovať o tom, ktoré informácie týkajúce sa jeho súkromia zverejní, čím je v širších súvislostiach chránená jeho možnosť slobodne a na vlastnú zodpovednosť robiť rozhodnutia týkajúce sa jeho súkromného života." (II ÚS 53/20 10).

Hrozba zneužitia osobných údajov nevzniká až pohybom údajov od subjektu práva k inému subjektu práva. Získanie údajov o osobe do dispozičnej sféry orgánu verejnej moci alebo do dispozičnej sféry tretej osoby je nebezpečné samo osebe. Ochrana, ktorá sa priznáva dohovorom aj ústavou, sa nezaručuje až získaným údajom. Ochrana sa zaručuje od samého začiatku, týka sa už zberu (zhromažďovania) údajov. (I. ÚS 290/2015-36). Ochrana osobných údajov sa neobmedzuje na zber a spracovanie údajov pomocou počítačov, či prípadných iných technologických pomôcok. Údaje sa chránia pred akýmkoľvek spôsobom zhromažďovania údajov. Európsky súd pre ľudské práva konal o zbere informácií sústredených na početných nosičoch. Na fotografiách, v odtlačkoch prstov, vo vzorkách

buniek či v DNA. Zdrojom informácií priznal rozdielnú váhu pre ochranu osobných údajov. Európsky súd pre ľudské práva napríklad uviedol: "S prihliadnutím na povahu a množstvo osobných informácií obsiahnutých vo vzorkách buniek, ich zadržanie per se sa musí pokladať za zásah do práva na rešpekt k súkromnému životu dotknutých osôb." (S. and Marper v. the United Kingdom [GC] rozsudok k sťažnosti č. 30562/04 a č. 30566/04, s. 23, bod 78). "Kapacita DNA profilov poskytnúť prostriedok na identifikáciu genetických zväzkov medzi jednotlivcami je sama osebe dostatočná pre záver, že ich zhromaždenie porušuje právo na súkromný život dotknutých jednotlivcov. (...) Tento záver nie je ovplyvnený faktom, že vzhľadom na to, že informácia existuje v zakódovanej forme, možno ju zužitkovať iba za pomoci počítačových technológií a schopnosť interpretovať ju má iba obmedzené množstvo osôb." (S. and Marper v. the United Kingdom [GC], bod 75) "Je všeobecne známe, že odtlačky prstov neobsahujú tak veľa informácií, ako vzorky buniek alebo DNA." (S. and Marper v. the United Kingdom [GC], s. 23, bod 78) Samo uschovanie dát týkajúcich sa súkromného života jednotlivca má povahu zásahu do sféry chránenej čl. 8 dohovoru (Leander v. Sweden, séria A, č. 116, bod 48). Následné použitie uschovaných informácií má rovnakú povahu (Amann v. Switzerland [GC], sťažnosť č. 27798/95, bod 69, ECHR 2000-11). Pri prieskume, či nakladanie

s informáciami zhromaždenými verejnou mocou splna podmienky ochrany práva na súkromie, EŠLP prihliada na osobitné súvislosti, za akých dotknutá informácia bola zaznamenaná a uschovaná, povahu záznamu, spôsob, akým sa záznam použil (používa),

a výsledky, ktoré použitím možno dosiahnuť (Friedl v. Austria, séria A, č. 305-B, body 49 - 51; Peck v. the United Kingdom, sťažnosť č. 44647/98, bod 59, ECHR 2003-1). Vo veci Friedl Európska komisia pre ľudské práva rozhodla, že zhromaždením anonymných fotografií z verejnej demonštrácie nedošlo k protiprávnemu zásahu do práva na súkromný život. K tomuto rozhodnutiu prispelo, že zadovážené fotografie neuložili do systému na spracovanie dát a že príslušné orgány neurobili nijaké opatrenia na identifikáciu vyfotografovaných osôb pomocou prostriedkov na spracovanie dát. Vo veci P. G. a J. H. proti Spojenému kráľovstvu (sťažnosť č. 44787/98, body 59 @ 60, ECHR 200 1-IX) EŠLP rozhodol, že zaznamenaním dát a ich systematickým uschovaním mohlo dôjsť k narušeniu chránených hodnôt napriek dostupnosti dát vo forme verejnej domény (public domain) či akokoľvek inak. Ústava nechráni iba pred neoprávneným zhromažďovaním údajov o osobe. S ústavou nezlučiteľné je aj neoprávnené zverejňovanie údajov o osobe. Protiústavné nakladanie s údajmi o osobe môže mať aj tretiu, široko vymedzenú podobu "iného zneužívania údajov". Túto podobu neústavnosti môže nadobudnúť každé správanie, ktorým sa rozširujú údaje o osobe, dokonca aj ak údaje boli zhromaždené oprávnené, ale neoprávnené sa rozšíria. Typickým príkladom je poskytovanie údajov legitímne zhromaždených jedným orgánom verejnej moci iným orgánom verejnej moci, ak ide o orgány verejnej moci bez právomoci vedenia vlastných systémov

s údajmi o osobe alebo o orgány bez oprávnenia na prístup ku konkrétnym údajom o osobe. Legitímny prístup k údajom o osobe nezíska orgán verejnej moci všeobecným právom na "prístup k informáciám", ale získa ho až vtedy, keď mu zákon prizná právo oboznámiť sa

s údajmi zhromažďovanými na účel ktorý je legitímny z hľadiska činnosti daného orgánu verejnej moci. Ústava tým, že ochranu údajov o osobe obmedzuje na ochranu pred neoprávneným nakladaním s údajmi o osobe, implicitne umožňuje oprávnené zadovážovanie údajov o osobe. Ústava nevylučuje akýkoľvek zber údajov o osobe. Ochrana sa priznáva iba pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov. Oprávnené zhromažďované údaje musí orgán verejnej moci uschovať tak, aby boli chránené pred neoprávneným prístupom iných orgánov verejnej moci, aj pred fyzickými a právnickými osobami. Ak orgán verejnej moci zhromažďuje údaje o osobe, ktoré nie je oprávnený zistiť, uschovať alebo inak získať do svojej dispozičnej sféry, dopustí sa správania nesúladného s čl. 19 ods. 3 ústavy (čl. 8 ods. 2 dohovoru). Stav technológií sťažujúci prístup k údajom ani iné opatrenia prijaté na ochranu údajov uložených v informačnom systéme nemožno zamieňať

s ochranou pred neoprávneným zhromažďovaním údajov o osobe. Ústavný súd k výkladu

a uplatneniu čl. 19 ods. 3 ústavy uviedol: "Zhromažďovanie údajov o fyzickej alebo právnickej osobe musí byť oprávnené. Oprávnené je zhromažďovanie takých údajov,

s ktorými daná fyzická alebo právnická osoba súhlasila alebo ktoré vyplývajú zo zákona. Ústavný súd konštatuje*/ zhromažďovanie údajov o navrhovateľke tým, že policajný technik zmeral výšku navrhovateľky, zaznamenal farbu očí a vlasov, urobil záznam o chrupe navrhovateľky a výslovnosti písmena R, informoval sa na zvláštne znamenia a vyhotovil obrazové záznamy, bolo uskutočnené v rozpore so zákonom, pretože toto oprávnenie môže policajť realizovať iba voči osobám, ktoré sú taxatívne vymedzené v § 20a zákona

o Policajnom zbore. Navrhovateľku nemožno zaradiť do tohto výpočtu, pretože ona bola predvedená na policajné oddelenie za účelom podania vysvetlenia, podľa § 17 ods. 1 zákona

o Policajnom zbore. Zo sťažnosti taktiež vyplýva, že navrhovateľka nesúhlasila so snímaním jej identifikačných znakov. Ústavný súd dospel k záveru, že snímanie identifikačných znakov navrhovateľky v rozpore s § 20a zákona o Policajnom zbore a bez súhlasu navrhovateľky bolo zásahom do práva na ochranu osobných údajov navrhovateľky podľa čl. 19 ods. 3 ústavy... Vzhľadom na to, že obvodné oddelenie zhromaždilo osobné údaje o navrhovateľke v rozpore so zákonom, ústavný súd prikázal, aby obvodné oddelenie obnovilo stav pred porušením základných práv a slobôd a nezákonne zhromaždené údaje o navrhovateľke zničilo." (III. ÚS 204/02). Ústavná úprava právnej sily prameňa práva ustanovujúcej ochranu osobných údajov je jednoznačná. Musí ísť výlučne o zákon.

4.7. Európsky súd pre ľudské práva v každom prípade posudzuje, či namietnutý zásah do práva na súkromie vykonala verejná moc v súlade s právnou úpravou, ktorá musí byť dostupná a dostatočne predvídateľná, t.j. vyjadrená s veľkou mierou presnosti tak, aby jednotlivcovi umožnila v prípade potreby prispôbiť svoje správanie právnej úprave (Malone v. the United Kingdom, séria A, č. 82, body 66 - 68; Rotaru v. Romania [GC], sťažnosť č. 2834 1/95, bod 55, ECH R 2000-V; Amann proti Švajčiarsku, bod 56). Miera presnosti vyžadovanej od vnútroštátnej právnej úpravy, ktorá v nijakom prípade nemôže počítat' so všetkými eventualitami, závisí od obsahu skúmaného textu, od povahy spoločenského vzťahu, ktorý má upraviť, a od počtu a statusu osôb, ktorým je adresovaná (Hassan and Tchaouch v. Bulgaria, sťažnosť č. 30985/96 a č. 39023/97, bod 84, ECHR 2000-XI). Preskúmaný zásah do ľudských práv a slobôd garantovaných čl. 8 ods. 1 dohovoru musí zároveň spĺňať podmienky čl. 8 ods. 2. Okrem toho právna úprava, aby bola v súlade s dohovorom, musí podľa čl. 13 dohovoru poskytovať aj primeranú ochranu pred svojvôľou a v dôsledku toho

s dostatočnou jasnosťou definovať rozsah a spôsob výkonu právomoci zverenej kompetentným orgánom (Kruslin v. France; S. a Marper proti Spojenému kráľovstvu). Úkony predstavujúce očividný zásah do práva na súkromný život sa nesmú ocitnúť mimo dosahu bezprostrednej (preventívnej alebo následnej) súdnej kontroly (Camenzind v. Switzerland, sťažnosť č. 21353/93).

V slovenskej právnej vede sa o tejto otázke uvádza: "Existujúci stav možno interpretovať alternatívne. V prvej alternatíve možno tvrdiť, že súdy vo svojej rozhodovacej činnosti aplikujú aj podzákonné právne predpisy, ktoré sa tak stávajú súčasťou súdnej praxe. Ak "právo" zahŕňa aj súdnu judikatúru (case-law), potom a fortiori musí zahŕňať aj všeobecne záväzné akty (možno dokonca aj individuálne právne akty) výkonnej moci aplikované v súdnej praxi. V druhej alternatíve možno uvažovať o odmietnutí právnych aktov výkonnej moci tam, kde právny poriadok predpisuje prameň práva, ktorým sa má vydať právna úprava. Táto otázka má veľký význam pre štáty nahrádzajúce totalitnú formu vlády demokratickou formou vlády. Týka sa budovania právneho štátu, v ktorom je implikovaná zásada delby moci. Jej rešpektovanie musí mať za následok takú tvorbu práva, pri ktorej normotvornú právomoc zákonodarnej moci nepreberá iná zložka verejnej moci. Ak vnútroštátne právo vyžaduje, aby sa obmedzenie práva na súkromie použitím informačno-technických prostriedkov uskutočnilo zákonom, v súlade s čl. 8 Dohovoru... by nemala byť právna úprava prijatá orgánom výkonnej moci. Taká by mala byť zásada tvorby práva na ochranu súkromia pred používaním sledovacích technológií mocenskými zložkami štátnej transformujúcich sa z totalitných na demokratické formy vlády." (Drgonec, J. ústavnoprávne aspekty použitia sledovacích technológií mocenskými zložkami štátu. In: Dančák, B., Šimíček, V. Bezpečnosť Českej republiky. Právni aspekty situácie po 11. září 200 1. Hoci citovaný názor sa výslovne vyjadruje k právnej sile úpravy určujúcej podmienky ochrany súkromia pred použitím sledovacích technológií mocenskými zložkami štátu, má všeobecný dosah. Vzťahuje sa na každý spôsob a prostriedok slúžiaci na obmedzovanie ktorejkoľvek hodnoty súkromnej hodnoty súkromnej povahy vrátane ochrany údajov o osobe pred neoprávnenou činnosťou ktoréhokoľvek orgánu verejnej moci. V zhode s možnosťou ochrany práva na súkromie

v nadštandarde priznanom medzinárodnými dohovormi o ľudských právach je taká ochrana ľudských práv a základných slobôd Slovenskou republikou, pri ktorej sa so zákonnou ochranou nestotožní obmedzovanie základných práv a slobôd všeobecne záväznými právnymi predpismi orgánov výkonnej moci ani internými normatívnymi pokynmi. Ústavný súd interpretuje a aplikuje ustanovenia ústavy tak, aby boli v súlade s medzinárodnými dohovormi, ktoré spĺňajú podmienky 21. 125 ods. 1 písm. a) ústavy, a preto je nimi Slovenská republika viazaná. Ústavný súd sa usiluje interpretovať a aplikovať ustanovenia ústavy tak, aby boli v súlade s medzinárodnými dohovormi, ktoré spĺňajú podmienky Čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy, a preto je nimi Slovenská republika viazaná. Pakt OSN o občianskych a politických právach priznáva členským štátom OSN právo zaručiť ľudské práva a slobody s vyšším štandardom, aký sa garantuje Paktom: "Žiadne základné ľudské práva uznávané v ktoromkoľvek štáte, ktorý je účastníkom tohto paktu, na základe zákona, dohovorov, predpisov alebo zvyklostí nebudú obmedzené alebo zrušené pod zámienkou, že pakt také práva neuznáva alebo ich uznáva v menšom rozsahu." (21. 5 ods. 2). Zhodne sa uvádza aj

v Pakte OSN o hospodárskych, sociálnych a kultúrnych právach: Podľa 21. 5 ods. 2: "Žiadne obmedzenie alebo odchýlka od ktoréhokoľvek zo základných ľudských práv uznávaných alebo existujúcich v ktorejkoľvek krajine na základe zákona, dohovorov, predpisov alebo zvyklostí sa nepripustí pod zámienkou, že pakt také práva neuznáva alebo že ich uznáva v menšom rozsahu." (I. ÚS 290/2016-36).

Súčasný pokrok prináša stále novšie a nenápadnejšie prostriedky, ktorými možno získavať údaje o každej osobe pomocou sledovania v takmer dokonalom utajení, či už je pre verejný záujem ľahostajná, alebo či je osobou na čele štátu, a preto v strede verejného záujmu. Európsky súd pre ľudské práva pre všetky prostriedky tajného sledovania aplikuje rovnaké princípy bez rozlíšenia medzi jednotlivými druhmi operatívno-pátracích prostriedkov. Formálnu podmienku zákona nemožno interpretovať a aplikovať formálne. Skutočnosť, že obmedzenie práva na súkromie je určené zákonom, nie je sama o sebe dôkazom súladu obmedzenia s ústavou. V spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy možno vyvodiť, že orgán verejnej moci môže zhromažďovať údaje o osobe, jedine ak mu zákon prizná právomoc zhromažďovať osobné údaje. Bez výslovného priznania právomoci na dispozíciu osobnými údajmi orgán verejnej moci nesmie nijakým spôsobom ani v nijakom rozsahu nakladať s údajmi o osobe, ak dotknutá osoba neudelí výslovný súhlas s použitím svojich osobných údajov. Nemožno prehliadnuť značne všeobecný charakter vymedzenia právomoci dotknutých orgánov pre nakladanie s osobnými údajmi. Medzi priznanou právomocou a ochranou osobných údajov per se existuje vzťah nepriamej úmery. Čím je právomoc orgánu verejnej moci disponovať údajmi o osobe všeobecnejšia, a preto dostupná na rozšírenie interpretáciou práva, tým väčšiu pozornosť treba venovať skúmaniu podmienok, obsahu a rozsahu zverenej dispozície

a splneniu materiálnych podmienok ochrany údajov o osobe. (I. ÚS 290/2016-36).

4.8. Ak sa žalovaný uchýľuje k odkazu na ustanovenie čl. 2 ods. 2 ústavy, ako na normu, ktorá im umožňuje konať všetko, čo dovoľuje zákon, interpretovali by čl. 2 ods. 2 vytrhnutím z ústavného kontextu. V záujme zachovania podstaty ústavnej úpravy sa ustanovenie čl. 2 ods. 2 musí interpretovať a aplikovať v spojení s čl. 152 ods. 4 ústavy. Účelom výkladu čl. 2 ods. 2 v spojení s čl. 152 ods. 4 ústavy je zachovanie spravodlivej rovnováhy medzi zásadou ustanovenou čl. 2 ods. 2 a príkazom určeným v čl. 152 ods. 4. Podľa čl. 152 ods. 4 sa všetky pramene právneho poriadku Slovenskej republiky musia interpretovať a aplikovať tak, aby boli v súlade s ústavou. Orgán verejnej moci pri aplikácii vykonávacieho zákona (ale aj všeobecného zákona) má povinnosť najskôr preskúmať, či všeobecne záväzný právny predpis, ktorý ide aplikovať, môže vysvetliť tak, aby výklad bol v súlade s ústavou. Iba v prípade kladnej odpovede môže uplatniť svoju viazanosť zákonom podľa čl. 2 ods. 2 ústavy. Orgán verejnej moci pri korektnom naložení s ustanovením čl. 2 ods. 2 ústavy nesmie porušiť ústavu z dôvodu, že zákon mu to umožňuje, či dokonca ukladá. Až vo vzájomnom prepojení oboch ústavných noriem sa môže v plnej miere dosiahnuť účel a obsah ústavnej úpravy určený týmito ustanoveniami. Pre ústavne konformnú ochranu údajov o osobe nestačí, ak sa nakladanie s nimi zverí zákon do právomoci určitého orgánu verejnej moci. ...Zámerom Dohovoru je zaručiť práva, ktoré nie sú teoretické či iluzórne, ale praktické a účinné." (Airey v. Ireland, séria A, č. 32, bod 24; zhodne Artico v. Italy, séria A, č. 37, bod 33; Bianchi v. Switzerland, sťažnosť č. 7548/04, bod 84) "Ústava, podobne ako dohovor, nechráni právo, ktoré SÚ iluzórne, ale chráni práva vykonateľné, realizovateľné a efektívne." (PL. ÚS 19/09) Zákon určujúci obmedzenia ochrany osobných údajov musí mať kvalitu, obsah, ktorý je

v súlade s požiadavkami ústavnosti. Podmienky obmedzovania základných práv a slobôd, teda podmienky, ktoré sa musia splniť, aby sa v súlade s ústavou dal vykonať zásah obmedzujúci základné právo alebo slobodu, sú upravené na dva spôsoby: ako všeobecné podmienky a osobitné podmienky. Osobitné podmienky obmedzovania základných práv

a slobôd sú zahrnuté do ustanovení zaručujúcich konkrétne základné právo alebo slobodu. Náznorným príkladom základného práva, ktoré možno obmedziť jedine pri splnení osobitných podmienok, je vyvlastnenie, ktorého ústavná úprava určuje aj dôvody, aké legitimizujú obmedzujúci zásah v čl. 20 ods.

4. Všeobecné podmienky obmedzovania základných práv

a slobôd sú jednotné pre všetky základné práva, ktorých úprava nezahŕňa osobitné podmienky obmedzenia. Ústava neurčuje výslovne všeobecné podmienky obmedzovania základných práv a slobôd. Z toho možno vyvodiť, že takéto základné práva a slobody možno obmedziť

z akéhokoľvek ústavne relevantného dôvodu, ak sa rešpektujú ustanovenia čl. 13 ods. 2 až 4 ústavy a výsledné obmedzenie nastolí spravodlivú rovnováhu medzi konfliktnými záujmami podliehajúcimi ochrane základnými právami a slobodami. Režim ochrany práva na súkromie v relevantných normách ústavy nie je jednotný. Normy čl. 19 ústavy sú formulované ako absolútna ochrana, ktorá nedovoľuje obmedziť hodnoty súkromnej povahy za nijakých okolností a za nijakých podmienok.

4.9. Európsky súd pre ľudské práva o použití informačno-technických prostriedkov dohľadu štátnymi orgánmi spôsobom znamenajúcim obmedzenie práva na súkromie uviedol, že prostriedky tajného dohľadu nad občanmi, ktoré sú typické pre policajný štát, sú tolerovateľné podľa dohovoru len potiaľ, pokiaľ sú striktné nevyhnutné pre ochranu demokratických inštitúcií. (Klass and Others v. Germany, séria A, č. 28, bod 4 1) Túto výnimku podľa ESLP opodstatňujú dve okolnosti: prvou je technický pokrok zaznamenaný vo vývoji špiónážnych prostriedkov a následne aj v prostriedkoch kontrašpiónážneho dohľadu; druhou okolnosťou je rozmach terorizmu v Európe. V dôsledku týchto okolností sa demokratické zriadenia ocitajú

v ohrození. Aby im štát mohol vzdorovať a účinne predchádzať, musí mať možnosť podrobiť tajnému dohľadu podozrivé živly pôsobiace vo sfére jeho jurisdikcie. Vzhľadom na to ESLP uznal, že existencia právnej úpravy, ktorou sa vytvára možnosť uplatnenia tajného dohľadu nad poštovými zásielkami a telekomunikáciami za výnimočných podmienok je nevyhnutná

v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti a/alebo na predchádzanie nepokojom a zločinnosti (Klass and Others v. Germany, séria A, č. 28, bod 4 1). Na účely ochrany práva na súkromný život pred používaním sledovacích prostriedkov (prostriedkov tajného dohľadu) ESLP zdôraznil, že právna úprava musí vymedziť jasné a podrobné pravidlá upravujúce rozsah a použitie takých opatrení, určiť minimálne požiadavky na dĺžku, spôsob uloženia získaných informácií a údajov, ich použitie, prístup tretích osôb k nim, a ustanoviť procedúry vedúce k ochrane celistvosti a dôvernosti údajov, ako aj na ich zničenie, a to spôsobom, aby jednotlivci disponovali dostatočnými zárukami proti riziku ich zneužitia a svoj vôle. Podľa ESLP: "V kontexte tajných sledovacích opatrení alebo monitorovania komunikácie orgánmi verejnej moci musí vnútroštátne právo poskytovať jednotlivcovi určitú ochranu pred svojvoľnými zásahmi do jeho práv priznaných článkom 8, a to s prihliadnutím na nedostatok verejnej kontroly a na riziko zneužitia moci. Preto vnútroštátne právo musí byť dostatočne jednoznačné vo svojich ustanoveniach, aby osobám poskytlo primeraný návod ohľadne okolností a podmienok, za ktorých sa úrady môžu uchýliť k tajným opatreniam." (Kopp v. Switzerland, Rep. 1998-11, fasc. 67 rozsudok z 25. 3. 1998, bod 64). Nevyhnutnosť disponovať takými zárukami je o to väčšia, keď ide o ochranu osobných údajov podrobených automatickému spracovaniu, najmä ak sa tieto údaje využívajú na policajné ciele a v situácii, keď sa dostupné technológie stávajú čoraz komplikovanejšie. Vnútroštátne právo musí predovšetkým zaručiť, že zhromaždené údaje sú skutočne relevantné a nie sú prehnané vzhľadom na účel, pre ktorý boli zhromaždené, a že sú uschované vo forme umožňujúcej identifikáciu osôb v čase nepresahujúcom nevyhnutnú mieru na dosiahnutie účelu, na ktorý boli zhromaždené (Weber and Saravia v. Germany, sťažnosť č. 54934/00; Liberty and Others v. the United Kingdom, sťažnosť č. 58243/00, body 62 a 63). Nekvalita právnej úpravy sa stala príčinou rozhodnutia o porušení dohovoru Francúzskom, lebo právna úprava tohto štátu "primerane jasne neurčila rozsah a spôsob uplatňovania takýchto oprávnení príslušnými orgánmi" (Kruslin case, séria A, 1990, č. 176- A). Rovnaké rozhodnutie urobila aj Európska komisia pre ľudské práva pri preskúmaní súladu španielskej úpravy s čl. 8 dohovoru, keď 11. 4. 1997 vo veci Cosme Contreras proti Španielsku (sťažnosť č. 2767 1/95) za hodnotiace kritérium označila otázku, či príslušné právne ustanovenia poskytujú dostatočnú záruku proti svojvoľným zásahom verejnej moci, a na jej základe zistila, že španielske právo nevymedzilo s náležitou jasnosťou a presnosťou rozsah a spôsob výkonu odpočúvania. Nedefinovalo napr. kategórie osôb, ktoré možno podrobiť odpočúvaniu, ani kategórie prípadov, v ktorých možno povoliť odpočúvanie, a neurčovalo ani časový limit trvania odpočúvania, povinnosť zničiť zvukové záznamy v prípade zastavenia konania alebo zbavenia obvinenia a pod. Aj vedenie údajov o osobe orgánom štátu môže byť v nesúlade s čl. 19 ods. 3 v spojení s čl. 22 ods. 1 ústavy, resp. s čl. 8 ods. 2 dohovoru. V nesúlade s ústavou nie je až nakladanie s údajmi, ich postúpenie ďalšiemu orgánu verejnej moci, fyzickej osobe alebo právnickej osobe. Každú pochybnosť v tomto smere rozptyľuje case-law ESLP (Amann v. Switzerland [GC], sťažnosť č. 27798/95, bod 69, ECHR 2000-11). Použitie sledovacích technológií sa v právnom poriadku Slovenskej republiky vymedzuje vo všeobecne záväzných právnych predpisoch upravujúcich právne postavenie mocenských zložiek štátu. Právne presnejšie by bolo uvažovať o použití prostriedkov, metód a postupov tajného dohľadu. Tento rozdiel nezbavuje žalobcu osobitnej ochrany podľa dohovoru, a preto ani podľa ústavy, lebo ESLP priznal oprávneným osobám ochranu pred používaním. Podľa názoru žalobcu je zákonné vymedzenie právomoci jednotlivých zložiek žalovaného ako jeho orgánov verejnej moci ako dostatočne široké a nejednoznačné na to, aby sa do nej extenzívnym výkladom zákona dalo vtesnať použitie prostriedkov a postupov tajného dohľadu. Spôsob zhromažďovania údajov o tzv. Záujmových osôb a právne nejednoznačné využívanie takto zhromaždených údajov možno hodnotiť ako zásah do základného práva na ochranu osobných údajov použitím prostriedkov tajného dohľadu. Preto má žalobca za to, že je povinnosťou súdu preskúmať, ako boli

v okolnostiach prípadu splnené podmienky ochrany osobných údajov ustanovené pred použitím prostriedkov a postupov tajného dohľadu.

Podstatné a relevantné sú otázky, či:

- je v s poukazom na dohovor legitímne viesť inkriminované tzv. mariánske zoznamy (teda či je legitímne zhromažďovať a usporiadať údaje o osobách na účel, pre ktorý sa vedú inkriminované tzv. mariánske zoznamy),

- konajúce orgány Žalovaného majú právomoc viesť inkriminované tzv. mafiánske zoznamy, - právna úprava Žalovaného, podľa ktorej sa inkriminované tzv. mariánske zoznamy vedú, má kvalitu predpísanú dohovorom a ústavou, teda či Slovenská republika má právnu úpravu ktorej kvalita zaručovala obmedzenie ústavnej ochrany osobných údajov iba z legitímnych dôvodov, ktorá zaručuje obmedzenie ústavnej ochrany osobných údajov iba po určený čas, ktorá umožňuje súdny prieskum obmedzenia ústavnej ochrany osobných údajov,

- inkriminované tzv. mariánske zoznamy sa vedú v súlade s platnou právnou úpravou,

- zaradenie Žalobcu do jedného z inkriminovaných tzv. mariánskych zoznamov je legitímne.

5. Žalovaná sa k podaniu žalobcu zo dňa 30.11.2016 uviedla, že polícia má oprávnenie zhromažďovať osobné údaje a to najmä s poukazom na úlohy a oprávnenia Policajného zboru podľa zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 171/1993 Z. z.“). Spracúvanie informácií je upravené vo štvrtej časti zákona č. 171/1993 Z. z. v ustanoveniach §§ 69 a nasl. Uvedené ustanovenia umožňujú Policajnému zboru zhromažďovať a spracovávať osobné údaje o fyzickej osobe. V zmysle § 69a ods. 7 zákona č. 171/1993 Z. z. je Policajný zbor oprávnený osobné údaje ďalej spracúvať aj na iný účel, ak to je zlučiteľné s účelom, na ktorý sa zhromaždili, a ak spracúvanie je na tento iný účel potrebné a primerané. Keďže tak zhromažďovanie, ako aj spracovanie osobných údajov Policajným zborom je v súlade s jeho úlohami a oprávneniami v zmysle zákona č. 171/1993 Z. z., nie je podľa žalovaného možné, aby zber a spracovanie osobných údajov žalobcu bolo považované za konanie rozporné so zákonom, teda že by malo byť považované za konanie nelegálne a nelegitímne. Nakoľko zákon č. 171/1993 Z. z. neupravuje formu ani konkrétny spôsob zhromažďovania a spracovania osobných údajov Policajným zborom, je na Policajnom zbore, akým spôsobom a v akej podobe resp. forme (napr. excel, word, jpg, atď.) bude tieto zhromažďovať a spracovávať za podmienky, že budú dodržané zákonom stanovené limity. V tejto súvislosti žalovaný dovoľuje tiež poukázať na právomoc súdu. Podľa § 3 a § 4 CSP súdy prejednávajú a rozhodujú súkromnoprávne spory a iné súkromnoprávne veci, ak ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú iné orgány. Iné spory a veci prejednávajú a rozhodujú súdy, len ak to ustanovuje zákon. Žalovaný má s poukazom na právomoc súdov vymedzenú v ustanoveniach § 3 a nasl. CSP za to, že civilné súdy nemajú právomoc rozhodovať o tom, v akej podobe má Policajný zbor zhromažďovať a spracovávať osobné údaje. Takéto oprávnenie súdu z CSP podľa žalovaného nevyplýva. V prípadoch žalôb

o ochranu osobnosti je nevyhnutným predpokladom preukázanie neoprávneného zásahu do osobnostných práv žalobcu zo strany žalovaného, pričom o neoprávnenom zásahu do osobnosti fyzickej osoby nie je možné hovoriť v prípade, kde je zásah dovolený, resp. jeho možnosť je predpokladaná zákonom. Ide o situácie, kedy nad individuálnymi záujmami jednotlivých fyzických osôb, do ktorých osobnosti je zasahované, prevažuje závažnejší, významnejší a funkčne vyšší verejný záujem. V tomto prípade však zber (resp. zhromažďovanie) a spracovanie osobných údajov o konkrétnej fyzickej osobe nie je neoprávneným, ale zákonom dovoleným (predpokladaným) zásahom do súkromia (resp. do osobných údajov) fyzickej osoby. Samotný zber a spracovanie osobných údajov je teda zákonným oprávnením Policajného zboru podľa zákona č. 171/1993 Z. z. a preto takéto konanie podľa žalovaného nie je možné považovať za zásah do osobnostných práv žalobcu, keďže sa nejedná o zásah zákonom nedovolený. Žalovaná má za to, že zásah do osobnostných práv v prípade žalobcu by prichádzal do úvahy až samotnou medializáciou osobných údajov žalobcu. Avšak osobné údaje žalobcu žalovaný v médiách nezverejnil a ani ich médiám neposkytol. Zo strany žalovaného takýmto spôsobom do osobnostných práv žalobcu zasiahnuté nebolo a preto žalovaný nenesie a ani nemôže niesť zodpovednosť za prípadný zásah tak, ako uvádza žalobca. Z uvedeného dôvodu žalovaný aj nakoľko už žalovaný namietal vyššie, žalovaný o žalobcovi v žiadnom médiu nezverejnil difamujúce informácie týkajúce sa ako uvádza žalobca, jeho príslušnosti k zločineckej skupine. Žalovaná preto namieta petit žaloby, ktorý je vo vzťahu k žalovanému nevykonateľný

5.1. Žalovaný tiež namieta opodstatnenosť tvrdení žalobcu, cit: "Žalobca má za to, že existujúca právna úprava oprávňujúca jednotlivé policajné zložky spracúvať informácie a osobné údaje zhromaždené pri plnení úloh Policajného zboru vrátane informácií a osobných údajov poskytnutých zo zahraničia v rozsahu nevyhnutnom na ich plnenie nie je dostatočne kvalitná V

dotknutých právnych predpisoch, na ktoré vo svojom prednese, ako aj vo svojich písomných podaniach poukazuje žalovaná, mali byť zakotvené práva žalobcu, t. j. mal byť oboznámený, že bol zaradený do inkriminovaného tzv. mafiánskeho zoznamu „piťovci“, ako i s povinnosťami z neho vyplývajúcimi. Žalobca ďalej mal zákonom garantovanú možnosť mať možnosť požiadať o výmaz z inkriminovaného zoznamu. " Žalovanej nie je zrejmé, na základe ktorého konkrétneho zákonného ustanovenia žalobca tieto svoje tvrdenia odvíja, resp. zakladá. Pokiaľ sa zo strany žalobcu jedná len o úvahy de lege lata, de lege ferenda. tieto považuje vo vzťahu k žalobe o ochranu osobnosti za bezpredmetné.

5.2. Žalovaná teda namieta nedostatok právomoci súdu určovať či rozhodovať o tom, v akej forme, (resp. podobe) a akým spôsobom má Policajný zbor zhromažďovať (zberať) a spracovávať osobné údaje na ktoré je oprávnený podľa zákona č. 171/1993 Z. z. a vo vzťahu k žalobe o ochranu osobnosti namieta nedostatok pasívnej vecnej legitímácie žalovaného.

6. Predmetom sporu je právo žalobcu na ochranu osobnosti z dôvodu neoprávneného zásahu žalovanou do jeho osobnostnej integrity a to v dôsledku zverejnenia zoznamov s označením zločinecká skupina v ktorej figurovalo meno žalobcu. V konaní nebola medzi účastníkmi sporná skutočnosť, že osoba žalobcu bola vedená v zozname vyhotovenom pracovníkmi Ministerstva vnútra a okolnosť, že uvedený zoznam bol sprístupnený, i keď neoprávnené, médiám. V tejto súvislosti bolo vedené aj trestné konanie pre prečin zneužitia právomoci verejného činiteľa voči pracovníčke Policajného zboru, tak ako to uvádza žalovaná vo svojom podaní, ktoré v konečnom dôsledku bolo prerušené z dôvodu nedostatku dôkazov.

6.1. Občiansky zákonník v § 11 priznáva každej fyzickej osobe právo na ochranu proti zásahom do osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy. Zákon nedefinuje pojem zásah ani nepodáva výpočet konkrétnych foriem zásahov, ktorými môžu byť dotknuté jej osobnostné práva. Je ním však bezpochyby tak aktívne konanie, ako aj pasívne správanie (zdržanie sa konania alebo jeho opomenutie), ktoré má v zákone uvedené znaky. Týmito znakmi je predovšetkým neoprávnenosť zásahu (neoprávneným nie je zásah do osobnostnej sféry, ak sú dané okolnosti vylučujúce protiprávnosť konania, napr. výkon práva, plnenie povinnosti, svojpomoc, nutná obrana či krajná núdza) a tiež jeho objektívna spôsobilosť negatívne dopadnúť na osobnosť fyzickej osoby. Medzi neoprávneným zásahom a poškodením (ohrozením) niektorého z osobnostných práv musí byť vzťah príčinnej súvislosti. Ak určité konanie vykazuje zákonné znaky zásahu do chránených osobnostných práv, má fyzická osoba právo najmä domáhať sa, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov a aby jej bolo poskytnuté primerané zadosťučinenie (§ 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Právny vzťah obsahom ktorého je na jednej strane právo domáhať sa ochrany podľa § 11 Občianskeho zákonníka a na druhej strane povinnosť znášať sankcie uložené súdom, vzniká len ak sú splnené obe vyššie uvedené náležitosti (zásah musí byť neoprávnený a tiež objektívne spôsobilý privodiť ujmu na chránených osobnostných právach). Účastníkom, ktorý je v rámci tohto právneho vzťahu nositeľom uvedeného oprávnenia (subjektom ochrany), je fyzická osoba, do osobnostných práv ktorej bolo zasiahnuté. Účastníkom, ktorý je nositeľom povinnosti upustiť od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti alebo odstrániť následky zásahov alebo poskytnúť primerané zadosťučinenie, je fyzická alebo právnická osoba, ktorá sa dopustila určitého konania neoprávnené zasahujúceho do chránených osobnostných práv (je pôvodcom, resp. subjektom zásahu).

6.2. Predpokladom úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti je nielen zistenie, že žalobca je fyzickou osobou, ktorej osobnostné práva boli porušené alebo ohrozené, ale rovnako zistenie, že žalovaný (fyzická alebo právnická osoba) sa dopustil konania, ktoré žalobca považoval za neoprávnený zásah do jeho chránených osobnostných práv. Obe zisťovania sú súčasťou skúmania, kto je v tom - ktorom konaní vecne legitimovaný. Vecnou legitímáciou sa rozumie stav vyplývajúci z hmotného práva, v rámci ktorého je jeden

z účastníkov nositeľom oprávnenia (je aktívne legitimovaný) a druhý účastník je nositeľom právnej povinnosti (je pasívne legitimovaný). Nedostatok vecnej legitímácie (aktívnej alebo pasívnej) vedie k zamietnutiu žaloby meritórnym rozhodnutím. Pri riešení otázky, kto je pasívne legitimovaný v konaní o ochranu osobnosti, v ktorom je za zásah do osobnostných práv označené konanie určitého štátneho orgánu (orgánu verejnej moci), resp. rozhodnutie (odôvodnenie rozhodnutia) tohto orgánu ako výsledok konania, treba mať na zreteli to, že režim ochrany osobnosti je postavený na princípe zodpovednosti pôvodcu zásahu za ujmu spôsobenú na chránených osobnostných právach, ako aj to, že nároky vyplývajúce

z neoprávnených zásahov do práva na ochranu osobnosti sú podľa platnej právnej úpravy pojmovovo odlišné od nárokov na náhradu škody (na tom nič nemení ani zákon poskytnutá náhrada nielen za škodu

a ušlý zisk. ale aj za spôsobenú nemajetkovú ujmu - vid' bližšie § 17 ods. 2 tohto zákona). Platná právna úprava dôsledne rozlišuje medzi právom na ochranu osobnosti upraveným v § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka a právom na náhradu škody. Medzi týmito dvomi inštitútmi je pojmová a obsahová odlišnosť. Právo na ochranu osobnosti predstavuje nemajetkové právo rydzo osobnej povahy, ktoré je úzko späté s osobnosťou človeka a jej prejavmi. Na rozdiel od toho, právo na náhradu škody je právo majetkovej povahy, ktoré môže patriť tak fyzickej ako aj právnickej osobe a nemá absolútnu, ale len relatívnu povahu. Zásadný rozdiel je aj medzi nahradením nemajetkovej ujmy v peniazoch a náhradou škody ako majetkovej ujmy - pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch sa vychádza iba z predpokladu, akú ujmu mohol zásah vyvolať, v prípade škody treba jej výšku vyčíslieť a preukázať. Právo na náhradu škody a právo na ochranu osobnosti fyzickej osoby podľa platnej právnej úpravy teda predstavujú dve celkom samostatné práva, ktoré sú podmienené rôznou sférou ochrany zabezpečovanej Občianskym zákonníkom (porovnaj tiež rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. apríla 2011 sp. zn. 4 Cdo 168/2009).

6.3. V občianskoprávných vzťahoch sa uplatňuje zásada, v zmysle ktorej za škodu (ujmu) zodpovedá ten kto ju spôsobil; v prípade škody spôsobenej právnickou osobou ide o činnosť tých osôb, ktoré právnická osoba na túto činnosť použila (§ 420 aj § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka). Z tejto zásady existujú v občianskoprávných vzťahoch výnimky len v prípadoch výslovne uvedených v zákone (vid' napríklad § 422 a 427 Občianskeho zákonníka). Výnimka zo zásady, že za škodu zodpovedá ten kto ju spôsobil vyplýva tiež zo zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú výkonom verejnej moci (ktorý bol účinný v čase zásahu do osobnostnej sféry žalobcu a upravoval zodpovednosť štátu za nezákonné rozhodnutie štátneho orgánu alebo jeho nesprávny úradný postup. V pôsobnosti zákona č. 514/2003 to znamená, bez ohľadu na skutočnosť, ktorý štátny orgán škodu spôsobil, subjektom zodpovedným za škodu a pasívne vecne legitimovaným v konaní o náhrade škody je štát. To neplatí však v prípade ak ide o ochranu osobnosti (§ 11 a nasl. Občianskeho zákonníka) a pôvodcom zásahu je právnická osoba - štátny orgán (orgán verejnej moci) konkrétnym konaním ktorého malo dôjsť k zásahu do osobnosti. V prípade, ak však konaním verejného činiteľa štátneho orgánu k takémuto zásahu do osobnostných práv došlo a konanie nevykazuje znaky excesu alebo nesprávneho úradného postupu, možno pripustiť zodpovednosť štátu za takýto zásah avšak podmienkou je že k nemu došlo pri výkone verejnej moci (rozsudok NS ČR 30Cdo 16382007) čo nie je daný prípad, nakoľko k zverejneniu informácie o zaradení žalobcu do "zločineckého zoznamu" a k zverejneniu samotného zoznamu nedošlo pri výkone verejnej moci verejného činiteľa ale neoprávneným únikom z databázy Ministerstva vnútra SR.

6.4. Pokiaľ ide o skutkové okolnosti uvedené žalobcom v podaní zo dňa 30.11.2016, viažúce sa na zdôvodnenie pasívnej legitimácie štátu v predmetnej žalobe, v tomto smere súd poukazuje na to, že žaloba bola podaná dňa 02.01.2011 za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok ktorý v ust. § 118a O.s.p. ods.1, 2,3 upravuje koncentráciu konania vo veciach ochrany osobnosti z ktorej vyplýva povinnosť pre sporové strany uviesť všetky okolnosti a skutkové tvrdenia, označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení najneskôr do skončenia prvého pojednávania. Na neskôr predložené dôkazy a tvrdenia súd neprihliada. O tomto je súd povinný poučiť sporové strany, túto povinnosť však nemá pokiaľ je strana sporu zastúpená advokátom (§5 O.s.p.). Prvé pojednávanie bolo uskutočnené dňa 11.12.2014. V pôvodnej žalobe žalobca označil za zásah do jeho osobnostných práv zverejnenie zoznamu v ktorom figurovalo jeho meno. V podaní zo dňa 30.11.2016 rozšíril dôvody zásahu do svojej osobnostnej integrity aj na otázku oprávnenosti samotného vedenia zoznamu orgánom štátnej správy vo vzťahu k medzinárodným a vnútroštátnym právnym normám, oprávnenosti zaradenia žalobcu do evidencie v zozname, preskúmania kvality právnej úpravy Slovenskej republiky na základe ktorej sa zoznamy vedú, čo je s poukazom na naplnenie zásady koncentrácie neprípustné, nakoľko sa nejedná o okolnosti, ktoré by žalobcovi neboli známe v čase podania žaloby keď aj pôvodná žaloba smerovala voči Slovenskej republike a preto súd na tieto okolnosti neprihliadal.

7. S poukazom na vyššie uvedené súd žalobu zamietol z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitimácie na strane žalovanej, nakoľko v konaní neboli preukázané žiadne okolnosti ktoré by zakladali právnu zodpovednosť žalovanej za zásah do osobnostných práv žalobcu.

8. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods.1 Civilného sporového poriadku a žalovanej priznal na základe zásady úspechu podľa § 262 ods.1 Civilného sporového poriadku nárok na náhradu trov konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje. Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo podané na príslušnom odvolacom súde. Odvolanie môže podať strana v neprospech ktorej bolo vydané.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne a čoho sa odvolateľ domáha. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým (§ 365 CSP), že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca, alebo nesprávne obsadený senát,
- d) konanie má inú vadu, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené,
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.